

κριθὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἔβλε δρομώνιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην χωρὶς νὰ νοσήσῃ τίποτε ὁ σύντροφός του. Τὸ πρῶτ' ἐξυπνήσας, παρεπονείτο ὅτι ἐπονοῦσε τοὺς πόδας· ἐν τῶν γονάτων του ἦτον ὀλίγον ἐσχισμένον, οἱ δάκτυλοί του ἠμυγμένοι (τζουγκρανισμένοι) καὶ αἰματωμένοι, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ πῶς κατελασπώθησαν οἱ πόδες καὶ τὰ σκέλη του. Εἶπεν ἀκολούθως ὅτι ὠνειρεύθη ὅτι εἶχε πιάσει τὸ λαρόπωλον, τὸ ζητηθὲν τὴν προτεραίαν, καὶ πορευθέντες εἰς τὸν ἀχυρῶνα εὗρηκαν αὐτὸ ἀσφαλές καὶ ἀβλαβές, ἀπαρλλάκτως καθὼς προείπαμεν. Ὁ παῖς ἀνήκει εἰς εὐπόλητον οἰκογένειαν, καὶ οἱ δεσπότης του εἶναι τέλεια πεπεισμένοι ὅτι ἤλυσεν τὸ πτηνὸν καθ' ὃν τρόπον ἤδη περιεγράψαμεν. Οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου ἐνθυμεῖται τόσον παράδοξον καὶ κινδυνώδη ἐπιχείρησιν· καὶ ὅσον ἀπίστευτος καὶ ἂν φαίνεται, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῆς. Πρὸ ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν τὸ μειράκιον, εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας εὗρισκόμενον, ἔπεσεν ἐκ τινος σιτοβολῶνος, καὶ ἐβλάφη καιρίως.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

ΦΥΛΑΙ τινες τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν εορτάζουσιν, ἄλλαι κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἄλλαι κατὰ ὀκταετίαν, τὴν πλέον παράδοξον ἴσων ὄλων τῶν εορτῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ τῶν Νεκρῶν, ἢ ἡ τῶν Ψυχῶν Ἑορτή.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐθάπτονται ὅσοι ἀπέθανον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τελετῆς· συναίγεται τὸ χῶμά τινων, καθαρίζονται ἄλλων τὰ ἐφθαρμένα σῶματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλύβας των, ὅπου, πρὸς τιμὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται συμπόσιον ἐν ᾧ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματά των, καὶ φιλοστόργως μνημονεῦνται αἱ περιποιητικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις των. Ἐπειτα εἰς ταῦτα γενικὴ ταφή, καὶ ἐν μνήμα γίνεται τὸ δοχεῖον ὄλων ἡμῶν. Φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν σκηνὴν δὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυσίους ἐπικηδείους λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν ἐν μάχαις φονευθέντων· οἱ Πλαταιεῖς ἐτέλουν σεμνὴν ἐτήσιον εορτὴν, καὶ ὁ ἀρχὸν αὐτῶν ἔσπευεν ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας· ἐπιτροποὶ δ' ἐξ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐώρταζον τὰ Ἐλευθέρια εἰς τὰς Πλαταιεῖς κατὰ πενταετηρίδα, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρόπωσαν τὸν Μαρδόνιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὐταὶ ἱεροπραξίαι διαιώνιζον αἰσθητά σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἔφρασιν τοῦ νὰ γένωσιν ἐφάμιλλοι τῶν μνημονευομένων ἐνδόξων κατορθωμάτων· καὶ ὁμοῦ εἰς τοὺς θεατὰς δὲν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃσι τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην εἰς τοὺς Ἀμερικανούς ἢ Ἑορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὄσπ' τῶν κεκοιμημένων—θέαμα, προσφωεὺς νὰ διασειῇ σφοδρότατα τὰς ψυχὰς τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀτέχνων ἐκείνων ἀγρίων.

ΠΤΩΣΙΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ τι φαινόμενον—λέγει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς—συνώδευσε τὴν πρῶν ῥαγάδιαν βροχὴν· τούτεστι, ἀναρίθμητος ποσότης μικρῶν βατράχων. Χιλιάδες αὐτῶν ἔπεσον κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἀπειράριθμοι ἐφάνθησαν εἰς τὴν κώμην καὶ τὰ περίχωρα, μακρὰν παντός τόπου ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ τραφῶσι. Τὴν δευτέραν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐνῷ ἀνὴρ τις καὶ παῖς περιεπάτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνεμοζάλης, πορευόμενοι ἀπ' ἑνὸς εἰς ἄλλο χωρίον, ὁ παῖς εἶπεν εἰς τὸν ἀνδρα ὅτι βάτραχος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων του· τοῦτο ἔλαμεν αὐτὸς προσεκτικωτέρως, καὶ παρετήρησαν μετὰ ταῦτα διαφόρους οἵτινες ἔπεσον ἐπάνω των. Τὴν πρῶταν τῆς Τρίτης, εὐθὺς ἀφοῦ ἐχάραξεν, ἐφάνη παντοῦ πλήθος σχεδὸν ἀπίστευτον. Δύναται δὲ τὸ θαυμαστὸν φαινόμενον νὰ ἐξη-

γηθῇ διὰ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι λίμνη ἢ ποτάμιον ὕδατος περιέχον τοὺς ὑποκοριστικούς βατράχους ὑπέπεσον εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀνεμοζάλης, καὶ ὅτι τὰ ὕδατα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀνεσύρθησαν καθ' ἓν τρόπον βλέπομεν ἐνίοτε κοινορτῶν ἢ ἀχυρα ἀναβιζόμενα σπειροειδῶς ὑπὸ τοῦ ἀνεμοστροβίλου. Ὅπως ὁμοῦ καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, ὅθεν καὶ ἂν ἦλλον οἱ βάτραχοι, βέβαιον εἶναι ὅτι ἔπεσον μετὰ τῆς βροχῆς· ἢ, ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι ἔβρεξε βατράχου· ἢ τοποθεσία ἐν ᾗ εὗρέθησαν τόσον πολυπληθεῖς, ὁμοῦ καὶ τὸ ὅτι εἶδον αὐτοὺς πίπτοντας, δὲν ἀφίνουσι οὔτε σκίαν ἀμφιβολίας.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ.

ΟΙ κωμῶδοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς Ἀγγλον τινὰ Κόμητα, παρέστησαν ποτε ὀρθῶς τι, καλούμενον ὁ Μοναχὸς Φραγκίσκος, ἐν ᾧ ἐξιστοροῦνται τὰ περὶ γυναικῶς, ἥτις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ χαίρηται ἀνεοχλήτως τὴν συναναστροφὴν νέου ἔραστοῦ, εἶχε φονεύσει τὸν ἀνδρα τῆς παρουσίας· δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς καταδιωκόμενη ὑπὸ τοῦ φάσματός του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως, μία τῶν παρευρισκομένων γυναικῶν ἐξεπλάγη ἀφ' ὅσα ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐξεφώνησεν, «ὦ! ἄνερ μου, ἄνερ μου!» Ἐρεῦνης γαυμένης περὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἐκφωνήσεως ταύτης, ὠμολόγησεν ὅτι πρὸ τινων ἐτῶν, διὰ ν' ἀπολαύῃ τὸν ἔρωτα κυρίου τινος, εἶχε φαρμακεύσει τὸν σύζυγόν της, τὴν φοβεράν εἰκόνα τοῦ ὁποίου παρίστα νῦν ἐμπροσθέν της τὸ φᾶσμα τοῦ δράματος. Ἡ γυνὴ ἐκρίθη μετὰ ταῦτα, καὶ κατεδικάσθη.

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ.

«Τίς περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν ἔχει φῶς; Ἄς ἐλπίσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἄς δώσῃ ὄλον τὸ θάρρος του εἰς τὸν Θεόν.» Ἄς δράμῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν εὐσπλαγγον Σωτῆρα τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅστις ἰατρεῦει τὸν συντετριμμένον τὴν καρδίαν, καὶ ὡς καλὸς ποιμὴν βαστάζει τὰ ἀρνία εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ τὰ σηκόνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἰπάγετε, λέγω, πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπατέ τον ὅλας τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας σας, εἰπατέ τον ὅτι ἀνησυχία καὶ φόβοι ὑπερισχῶν ἑναντίον σας, ὅτι εἶσθε πτωχοὶ, ἄθλιοι, δυστυχεῖς, τυφλοὶ καὶ γυμνοὶ. Ἰπάγετε εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτός του, ὅπου κᾶθηται ὡς ἐλεῆμων ἀρχιερεὺς διὰ νὰ δώσῃ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Ἰπάγετε καὶ ἐναγκαλισθῆτε τοὺς πόδας του, φανερώσατε ὄλην τὴν καρδίαν σας, καὶ παρῆρσιάσατέ τον ὅλα τὰ δεινὰ, τὰ παράπονα καὶ τὰς ἀσθενείας σας, καὶ θέλετε τὸν εὐρεῖν ἀπειράκις ἐλεημονέστερον παρ' ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε! Αὐτὸς εἶναι ἀγάπη μόνον καὶ εὐσπλαγγία. Ἐχετε καρδίαν σκληράν; Φέρετέ την πρὸς αὐτὸν, καὶ θέλει τὴν μαλακῶσει. Ἐχετε τυφλὸν πνεῦμα; Αὐτὸς θέλει τὸ φωτίσει. Καταπιέζεσθε ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν ἐγκλημάτων σας; Αὐτὸς θέλει τὸ ἀνασηκῶσει. Εἶσθε μιαιοὶ καὶ μεμολυσμένοι; Θέλει σᾶς πλύνει μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα. Ἀπεστατήσατε; Στρέψατε πρὸς ἐμὲ, λέγει, τέκνα τῆς ἀποστασίας, καὶ ἐγὼ θέλω ἰατρεῦσει τὴν ἀποστασίαν σας. Ἰπάγετε λοιπὸν πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ λάβετε αὐτὰς τὰς ἐπιρροὰς τοῦ πνεύματός του, δι' ὧν θέλετε αὐξάνειν εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ «ὁ δρόμος σας θέλει εἶσθαι ὡς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, τὸ ὅποιον φωτίζει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἕως εἰς τὴν τελείαν ἡμέραν.»